

РЕШЕНИЕ

№ 293

гр. Пловдив, 13.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 1-ВИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Надежда Ив. Желязкова
Каличкова

Членове: Славейка Ат. Костадинова
Красимира Д. Ванчева

при участието на секретаря Цветелина Юр. Диминова
като разглежда докладваното от Красимира Д. Ванчева Въззивно търговско дело № 20225001000210 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл.258 и сл. от ГПК.

С решение №260114 от 15.07.2021 г.,постановено по т.д.№83/2020 г. по описа на Окръжен съд-П.,е прогласен за нищожен на основание чл.124,ал.1 от ГПК във вр. с чл.26,ал.1,предложение първо от ЗЗД във вр. чл.35,ал.1 от ЗОС договор за покупко-продажба на общински имоти по чл.35,ал.1 от ЗОБС от 08.05.2015г.,представляващи недвижими имоти-частна общинска собственост,подробно описани в Приложение №1 , Приложение №2 , Приложение №3 и Приложение №4 към договора.

Наред с това,със същото решение е осъдена ответната О.Б.- гр.Б. ,представлявана от кмета К.В., на осн.чл.55,ал.1 пр.1 от ЗЗД във вр. с чл.34 от ЗЗД да заплати на ищеца „Н.*“ЕООД-гр.В.д.,област В.,община В.д.,с ЕИК ***** сумата в размер на 830 296лв.,равняваща се на сумата платена като цена по нищожния договор за покупко-продажба на общински имоти по чл.35,ал.1 от ЗОБС от 08.05.2015г. ,представляващи недвижими имоти-частна общинска собственост подробно описани в Приложение №1 , Приложение №2 , Приложение №3 и Приложение №4 към договора,с която сума О.Б. неоснователно се е обогатила за сметка на „Н.*“ЕООД-гр.В.д. ,ведно със законната лихва върху сумата ,считано от датата на предявяване на исковата молба 12.06.2020г. до окончателното и изплащане.

И на следващо място,с решението на ОС-П. от 15.07.2021 г. е осъдена О.Б. да заплати на „Н.* „ЕООД „ЕИК ***** направени съдебно-деловодни разноски в общ размер 64 870 лв. , от които 34 870лв.- Д.Т. и 30 000 лева -адвокатски хонорар.

С определение №260480 от 24.09.2021 г.,постановено по т.д.№83/2020 г. по описа на ОС-П.,е изменено горното решение №260114 от 15.07.2021 г. в частта за разноските,с която е осъдена О.Б. да заплати на „Н.*“ЕООД с ЕИК ***** направени съдебно-деловодни разноски в общ размер 64 870 лв.,от които 34 870 лв.-ДТ и 30 000 лв.-адвокатски хонорар,като вместо посочената обща сума е осъдена О.Б. да заплати на „Н.*“ЕООД направени съдебно-деловодни разноски в общ размер от 53 005,92 лв.,от които 34 870 лв.-държавна такса и 18 135,92 лв.-адвокатски хонорар.Посоченото определение не е обжалвано в установения от закона срок.

Настоящото въззивно производство е образувано по въззивна жалба на О.Б. с ЕИК ***** ,с адрес:гр.Б.,О.Б.,ул.“О.“№**,подадена чрез пълномощника на общината-адв. С.Б.,против решение №260114 от 15.07.2021 г.,постановено по т.д.№83/2020 г. по описа на ОС-П..Във въззивната жалба е изложено становището,че по описаните там причини общината-ответник по предявените срещу нея искове,не е оспорила същите и дори е съдействала за събиране на всички относими доказателства,за да се получи целения от страните правен резултат и най-вече-да се прогласи нищожността на сключения между страните договор от 08.05.2015 г.Във връзка с това обаче,за общината-жалбоподател останало необяснимо,както същата твърди в жалбата си,защо съдът е възложил изцяло разноските по делото на общината.Сочи се в този контекст,че в съдебното решение липсват мотиви относно причините,поради които съда присъжда в пълен размер претендираните от ищеца разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 30 000 лв.,въпреки направеното възражение по реда на чл.78,ал.5 от ГПК.Поддържа се от общината-жалбоподател,че с оглед направеното от нея признание на иска и предвид провеждането на делото без фактическа и правна сложност и представянето на по-голяма част от доказателствения атериал за доказване основателността на исковете,съдът е можел да намали размера на адвокатското възнаграждение и под минимума,предвиден в Наредба №1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.На база тези доводи,във въззивната жалба е направено искане за отмяна на горното съдебно решение в частта,“в която съдът е приел,че О.Б. с поведението си е дала повод за завеждане на делото и следва да й се възложат направените от ищеца разноски в пълен размер,в т.ч. и заплатеното адвокатско възнаграждение“.

След дадени от първоинстанционния съд указания на общината-жалбоподател да уточни дали обжалва решението извън частта за разноските,общината с молба вх.№266829 от 16.09.2021 г. е уточнила,че с подадената от нея въззивна жалба „се обжалва съдебния акт като неправилен и явно несправедлив“.В тази връзка е изложено оплакването,че съдът е приел,че О.Б. с поведението си е дала повод за завеждане на исковата претенция от „Н.*“ЕООД,каквито доказателства не били събрани по делото,както се поддържа от общината-жалбоподател.Посочено е още в уточняващата молба,че прогласяването на

нищожността на процесния договор не зависи от волята на страните,а е следствие на изпълнението на други влезли в сила съдебни решения,постановени от административни съдилища.И се твърди в продължение на изложеното,че изведения в съдебното решение генерален извод,че общината-ответник с поведението си е дала повод за завеждане на търговското дело е изцяло неправилен,а и необоснован,тъй като не кореспондира със събрания доказателствен материал.

След подаването на посочената уточняваща молба от 16.09.2021 г.,първоинстанционният съд е дал нови указания на общината-жалбоподател,в случай,че тя обжалва съдебния акт като неправилен и незаконосъобразен,да внесе следващата се държавна такса с оглед обжалвания интерес.По-късно е постановено от съда и разпореждане,с което съдът е указал и конкретния дължим размер на държавната такса по въззивната жалба,възлизащ на сумата от 16 605,92 лв.В крайна сметка,с молба вх. №260339/14.02.2022 г.,О.Б. е представила вносна бележка за внесена ДТ по въззивната жалба в посочения размер от 16 605,92 лв. и в резултат на това жалбата е администрирана,като е връчен препис от нея на насрещната страна.

В законния срок от насрещната по жалбата страна-„Н.*“ЕООД с ЕИК ***** е подаден писмен отговор на същата жалба,в който на първо място са изложени съображения за недопустимостта ѝ и при условие на евентуалност /ако съдът приеме жалбата за допустима/,са развити доводи за неоснователността ѝ.Поискано е въз основа на изложените в отговора аргументи да се прекрати настоящото въззивно производство поради недопустимост на подадената от О.Б. жалба,а ако същата бъде приета от въззивния съд за допустима,то тя да бъде отхвърлена изцяло като неоснователна и да се потвърди изцяло първоинстанционното решение №260114 от 15.07.2021г.,постановено по т.д.№83/2020 г. на ОС-П. като „валидно,допустимо и правилно“.Поискано е освон това,да бъде осъдена общината-жалбоподател да заплати на „Н.*“ЕООД направените по въззивното съдебно производство разноски,

С молба вх.№3698 от 11.05.2022 г. общината-жалбоподател,чрез пълномощника си адв. С.Б.,е поискана да ѝ се присъдят сторените в производството разноски,а по отношение на разноските на другата страна е заявила,че прави възражение по реда на чл.78,ал.5 от ГПК.

От страните не са представени писмени доказателства пред въззивната инстанция и не са заявени доказателствени искания.

Пловдивският апелативен съд,като се запозна с акта,предмет на обжалване,както и с наведените от жалбоподателя оплаквания,а също и със събраните по делото доказателства и доводите на страните,намира за установено следното:

С обжалваното решение № 260114 от 15.07.2021 г.,постановено по т.д.№83/2020 г. по описа на Окръжен съд-П.,са разгледани по същество исковете,предявени по делото от „Н.*“ЕООД с ЕИК ***** против О.Б.,като с главния от тези искове ищецът е поискал на основание чл.124,ал.1 от ГПК във вр. с чл.26,ал.1 ЗЗД да се прогласи нищожността на сключения между него и ответната община договор за покупко-продажба на общински

имоти по чл.35,ал.1 от ЗОБС от 08.05.2015г. ,с който е прехвърлена собствеността на описаните в исковата молба недвижими имоти,а с предявения при условие на евентуалност-в случай на уважаване на главния иск,ищецът е поискал ответната О.Б. да бъде осъдена да му заплати сумата от 830 296лв.,равняваща се на сумата платена от дружеството като цена за придобиване на недвижимите имоти по нищожния договор за покупко-продажба на общински имоти по чл.35,ал.1 от ЗОБС от 08.05.2015г.,сключен с О.Б. и представляваща сумата, с която общината неоснователно се е обогатила за сметка на ищеца „Н.*“ЕООД ,ведно със законната лихва,считано от предявяване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.Поискано е от ищеца и присъждане на направените по делото разноски.

С решението така предявените искове са приети за основателни и са уважени изцяло,а ответната О.Б. е подала по първоинстанционното дело отговор на ИМ,с който е потвърдила факта на сключването на процесния договор между нея и дружеството-ищец след проведена процедура по продажба на общинско имущество по реда на чл.35,ал.1 от Закона за общинската собственост и решения №710/12.09.2014 г. и №727/17.10.2014 г. на Общински съвет-Б..Потвърдила е и сочените от ищеца обстоятелства,че тези две решения,с които Общински съвет-Б. е дал съгласие за продажба чрез публичен търг на недвижимите имоти,предмет на процесната сделка,както и решение №706/12.09.2014 г.,с което е извършена промяна в характера на същите имоти от публична в частна общинска собственост,са били обявени за нищожни с влезли в сила решения на административни съдилища.И изразявайки позицията,че на основание чл.302 от ГПК влезлите в сила решения,постановени по административни спорове,са задължителни за гражданския съд относно това дали административният акт е валиден и законосъобразен,общината-ответник е заявила в отговора си,че процесната покупко-продажбена сделка е нищожна като противоречаща на закона поради това,че е сключена въз основа на решения на Общински съвет-Б.,които впоследствие са обявени за нищожни с влезли в сила решения на адм. съд.

Както по-горе се отрази,в изпълнение на дадени от първоинстанционния съд указания за уточняване на подадената от О.Б. въззивна жалба в смисъл дали се обжалва цялото решение №260114 от 15.07.2021 г. на ОС-П.,или се обжалва същото само в частта за разноските,общината-жалбоподател с подадената от нея молба вх.№266829 е уточнила,че „с подадената въззивна жалба се обжалва съдебния акт като неправилен и явно несправедлив“.При наличието на това уточнение въззивният съд приема,че общината атакува цялото първоинстанционно решение като неправилно и явно несправедливо според нея.Конкретни доводи обаче за порочността на решението,с което първоинстанционният съд се е произнесъл по съществото на предявените искове,не са изложени нито в самата въззивна жалба,нито в така подадената молба-уточнение на жалбата.Такива доводи се съдържат само досежно частта на решението,касаеща съдебните разноски.При тази ситуация въззивният съд счита,че е сезиран с една бланкетна въззивна жалба,т.е. с жалба,с която първоинстанционното решение е атакувано като неправилно,без обаче да са изложени конкретни мотиви и основания за неправилността му.Такава една бланкетна въззивна

жалба, както се приема в съдебната практика, не е нередовна и е напълно допустима, при положение, че е подадена от оправомощено лице и в установения от закона срок, както е в процесния случай. Наред с изложеното обаче, следва да се съобрази и това, че съгласно императивната норма на чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението и по неговата допустимост - в обжалваната част, а по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата. Това означава, че в решаващата си дейност въззивният съд следва да се ограничи до преценката на валидността и допустимостта на първоинстанционното решение, а относно неговата правилност - само по посочените в жалбата конкретни доводи за неправилност на това решение. Служебно въззивният съд проверява правилността на решението само по отношение на приложението на императивните материалноправни норми, каквито са дадените в ТР №1/2013 г. на ОСГТК на ВКС, понеже прилагането на тези норми е в обществен, а не в личен интерес и поради това не може да зависи от волята на страните.

В обобщение на казаното по-горе, при бланкетна въззивна жалба, каквато е и процесната, въззивният съд следва да се произнесе само по валидността и допустимостта на първоинстанционното решение и по правилното или неправилно приложение на императивни материалноправни норми. В случая настоящият съд счита атакуваното първоинстанционно решение за валидно, тъй като е постановено от надлежен съдебен състав, в пределите на правораздавателната власт на съда, в изискуемата писмена форма, решението е подписано, волята на съда е ясно и недвусмислено изразена, като диспозитива на решението кореспондира изцяло с мотивите му. Извършвайки проверката по реда на чл. 269 от ГПК и за процесуалната допустимост на обжалваното решение, Пловдивският апелативен съд намира, че конкретното обжалвано решение се явява процесуално допустимо и по-специално, че с него първоинстанционният съд се е произнесъл именно по исквете, с които е сезиран и които също са допустими.

Що се касае до проверката за нарушаване на императивна правна норма при постановяване на обжалваното решение, то в случая такова нарушение не се констатира от въззивния съд. Предвид изложените съображения, настоящият съд намира, че следва да постанови решение, с което да се потвърди атакуваното първоинстанционното решение като правилно и законосъобразно.

Горното се отнася и за решението в частта му за разноските. Всъщност, както вече се отрази, единствените конкретни оплаквания във въззивната жалба касаят първоинстанционното решение в частта му за разноските. Обаче относно тази част на решението е била подадена от О.Б. молба по чл. 248 от ГПК, която е разгледана от първоинстанционния съд и е даден отговор на оплакванията на общината, съдържащи се и в процесната въззивна жалба, относно приложението на чл. 78, ал. 2 от ГПК и възражението по чл. 78, ал. 5 от ГПК за прекомерност на претендираното от ищеца адвокатско възражение. Като краен резултат, с определение №260480 от 24.09.2021 г., постановено по т.д. №83/2020 г. по описа на ОС-П., на основание чл. 248 от ГПК решение №260114/15.07.2021 г., постановено по същото дело, е изменено в частта за разноските, като намалено претендираното от ищеца

адвокатско възнаграждение от 30 000 лв. на 18 135,92 лв. и вследствие на това е осъдена ответната община да заплати на дружеството-ищец разноси от 53 005,92 лв. /включващ ДТ от 34 870 лв. и адв. възнаграждение от 18 135,92 лв./ вместо определения с решението общ размер от 64 870 лв. /включващ същия размер ДТ и адв. възнаграждение от 30 000 лв./.

Посоченото определение на първоинстанционния съд не е обжалвано пред настоящия съд по реда на чл.248,ал.3 от ГПК и затова правилността му няма да бъде проверявана в настоящото производство. В крайна сметка,предвид присъждането с процесното първоинстанционно решение на разноси в полза на ищеца съобразно изхода от спора пред първата инстанция и при съобразяване на резултата от развитото се пред същата инстанция производство по чл.248 от ГПК,въззивният съд счита,че няма основание с настоящото решение да отменя,респ. изменя първоинстанционното такова в частта за разноските.

По разноските за въззивната инстанция:

С оглед изхода на делото пред настоящата инстанция,общината-жалбоподател следва да бъде осъдена да заплати на въззиваемото дружество направените от същото разноси за въззивното производство.Съгласно представения от дружеството списък по чл.80 от ГПК разноските на същото дружество за производството пред въззивната инстанция са в размер на 12 000 лв. и представляват адвокатско възнаграждение,за което е издадена представената фактура №191/22.03.2022 г. и за реалното плащане на което /по банков път/ са представени банково извлечение №6 от 24.03.2022 г. на „У.Б.“АД /л.52/ и платежно нареждане от 23.03.2022 г.

В молба-становище с вх.№3696 от 11.05.2022 г. общината-жалбоподател е заявила възражение по чл.78,ал.5 от ГПК по отношение разноските на насрещната страна за въззивната инстанция.Това възражение е заявено своевременно и подлежи на разглеждане по същество,понеже направените от въззиваемото дружество разноси са за адвокатско възнаграждение.Същото възражение е неоснователно.Съгласно разпоредбата на чл.78,ал.5 от ГПК,на която е основано възражението,съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските за адвокатско възнаграждение,ако то е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото,но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл.36 от Закона за адвокатурата.В конкретния случай минималния размер на адвокатското възнаграждение,определен съобразно чл.36 от ЗАдв. и приложимата спрямо случая разпоредба на чл.7,ал.2,т.5 от Наредба №1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения,като се съобрази и стойностното изражение на обжалвания интерес /формиращ се от общата цена на разгледаните с обжалваното решение искове,възлизаща на сумата от 995 938,70 лв./,се равнява на сумата от 21 448,77 лв.,а заплатеното от въззиваемото дружество адвокатско възнаграждение във връзка с настоящото възивно производство възлиза на сумата от 12 000 лв.,както се посочи по-горе,т.е. платеното възнаграждение не само не превишава изобщо минималния размер на адвокатското възнаграждение,определен съгласно посочената наредба,но и е значително под този минимален размер.Затова и базираното на чл.78,ал.5 от ГПК възражение на общината-жалбоподател е неоснователно и платеното от въззиваемото

дружество адвокатско възнаграждение от 12 000 лв. не подлежи на намаляване на основание същата разпоредба. Като краен резултат, общината-жалбоподател следва да бъде осъдена да заплати на насрещната страна-въззиваемото дружество, разноски за производството пред въззивната инстанция в доказания размер от 12 000 лв.-платено адвокатско възнаграждение.

Мотивиран от гореизложеното Пловдивският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло решение №260114 от 15.07.2021 г., постановено по т.д. №83/2020 г. по описа на Окръжен съд-П. /изменено в частта за разноските на основание чл.248 от ГПК с определение №260480 от 24.09.2021 г., постановено по същото дело/.

ОСЪЖДА О.Б. с ЕИК ***** и с адрес: гр.Б., ул.“О.“№** да заплати на „Н.“ЕООД с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр.В.д., п.к. ****, община В.д., област В., местност „П.“, сумата от 12 000 лв. /дванадесет хиляди лева/, представляваща направени разноски за адвокатско възнаграждение в производството по възз.т.д.№210/2022 г. по описа на Апелативен съд-Пловдив.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____